

מסכת סוטה

פרק המקנא

מתניתין:

אפילו על פי עד אחד, שמעיד שנתייחדה עם האיש ההוא, שקינא לה שלא להתייחד עמו. או על פי עצמו, ואפילו אם הוא עצמו מעיד שהיא נסתרה עמו.

והרי היא אסורה על בעלה, בין אם נסתרה על פי עד אחד, ובין על פי עצמו, מספק, עד שתבדק במים המאררים⁽²⁾.

רבי יהושע אומר: מקנא לה על פי שנים, וכדעת רבי אליעזר.

ומשקה על פי שנים, שצריך שני עדים גם על העובדה שנסתרה עם פלוני⁽³⁾.

כיצד מקנא לה?

א-ב המקנא לאשתו, מי שמתרה באשתו שלא תתייחד עם איש פלוני — כיצד הוא מקנא לה —

רבי אליעזר אומר: מקנא לה על פי שנים, שצריך להתרות בה, שלא תתייחד עם אדם מסוים, ושתהיה ההתראה בפני שני עדים.

אבל אם לא קינא לה בפני שנים, אפילו שקינא לה בינו לביתה, אינה נאסרת עליו, ואינו יכול להשקותה⁽¹⁾.

ומשקה, לאחר שעברה על קינויו, והתייחדה עם האיש ההוא, יכול בעלה להשקותה —

שיכול להשקותה על פי עד אחד!! ותירך, דאם התנא היה כותב רק שמשקה על פי עצמו, הייתי אומר שרק הבעל נאמן להשקותה, כיון ד"שויה אנפשיה חתיכה דאיסורא", אבל עד אחד לא יהא נאמן, לכך כתב התנא על פי עד אחד או על פי עצמו [ומדבריו מוכח שיתכן להשקות גם כשאין לנו בירור של עדות לאוסרה על בעלה, וזה שלא כדברי הגרי"ז בהערה הבאה, וצ"ע].

3. מלשון המשנה מבואר שהמחלוקת בין רבי אליעזר לרבי יהושע הוא רק לגבי הדין של השקאת סוטה. אולם רבי עקיבא איגר [בגליון המשניות] דייק מלשון רש"י שנחלקו גם לגבי איסורה לבעלה, שלפי רבי אליעזר אם קינא לה בפני שנים ונסתרה, אפילו שאין לנו ידיעה על

1. על פי לשון רש"י. ומבואר כי מה שצריך שיקנא לה בפני שני עדים אינו רק בשביל בירור הדבר שקינא לה, כי אם כן, מדוע שלא יועיל מה שהבעל יודע שהוא קינא לה. אלא אי אפשר לקנאות אלא אם נעשה הקינוי בפני שני עדים, ועיין באחיעזר [ח"א סי' ח' אות ב'] שביאר את טעם הדבר, שכמו לגבי חייבי מיתות וחייבי מלקות צריך להתרות בפני שני עדים, ובלאו הכי אינו חייב בעונש מיתה או מלקות, הוא הדין בסוטה, נאמרה הלכה בדין התראה, שצריך להתרות בה בפני שנים, ובלאו הכי אינה נאסרת.

2. התוס' הרא"ש הקשה, מדוע הוצרך התנא לכתוב משקה לה על פי עד אחד ועל פי עצמו, והרי כיון שיכול להשקותה על פי עצמו, כל שכן